

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Novotné a přísedících Josefa Jahna a Petra Kubálka v hlavním líčení konaném dne **14. října 2021**

takto:

Obžalovaný

Obžalovaný

[REDACTED]

je vinen, že

v období nejméně od [REDACTED] na různých místech v [REDACTED]
[REDACTED] nejméně v 10 případech, z toho nejméně ve třech případech v [REDACTED]
[REDACTED] v jednom případě v [REDACTED]
[REDACTED] v jednom případě v [REDACTED] měl
pohlavní styk ve formě soulože s poškozenou nezletilou [REDACTED]
[REDACTED] ačkoli mu bylo známo, že poškozená ještě nedovršila patnácti let věku,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

a odsuzuje se

za toto provinění a sbíhající se provinění loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře – soudu pro mládež ze dne 22. dubna 2021, č. j. 1 Tm 2/2021 – 118, pravomocným dne 27. 5. 2021,

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku a za použití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. k **souhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 16 (šestnáct) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 84 a 85 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 33 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 36 (třicet šest) měsíců s tím, že se nad jmenovaným vyslovuje dohled.**

Podle § 18 odst. 1 písm. e) zák. č. 218/2003 Sb. se obžalovanému ukládá **výchovná povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení usiloval o vyrovnaní s poškozeným** [REDAKCE]

Podle § 18 odst. 1 písm. f) zák. č. 218/2003 Sb. **se obžalovanému mladistvému ukládá výchovná povinnost** spočívající v tom, aby se podrobil léčení závislosti na návykových látkách, která není ochranným léčením.

Podle § 17 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. se obžalovanému ukládá **výchovné opatření** spočívající v tom, aby absolvoval probační program PUNKT Rodina organizovaný Probační a mediační službou ČR.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ruší výrok o trestním opatření z rozsudku Okresního soudu v Táboře – soudu pro mládež ze dne 22. dubna 2021, č. j. 1 Tm 2/2021 – 118, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaného, který byl k věci rovněž vyslechnut, a dále z provedených listinných důkazů, konkrétně osobních výkazů obžalovaného, včetně rozsudku, přílohového spisu Okresního soudu v Táboře soudu pro mládež vedeného pod sp. zn. 1 Tm 2/2021, úředního záznamu a zprávy Probační a mediační služby ČR, středisko Tábor a v neposlední řadě rovněž rozsudku opatrovnického soudu ohledně poškozené.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění a právní posouzení

4. Mladistvý prohlásil vinu skutkem popsaným v obžalobě a rovněž souhlasil s užitou právní kvalifikací. Soud nemá důvod o pravdivosti a úplnosti tohoto prohlášení pochybovat. Ostatně mladistvý již v přípravném řízení připustil, že se žalovaného jednání dopustil, byť v nižším rozsahu. Stejně skutečností však je, že jeho prohlášení viny je ve shodě s dalším ve věci shromážděnými důkazy, ať již se jedná o výpověď poškozené, která nevzbuzuje žádných pochybností, zásadní je také výpověď [REDAKCE] které se poškozená svěřila s identitou svých milenců, dále svědků [REDAKCE] a konečně i lékařskou (gynekologickou) zprávu. Vinu mladistvého projednávaným skutkem tak nelze zpochybnit.

5. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný jím naplnil všechny znaky skutkové podstaty pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let.
6. K naplnění znaků skutkové podstaty nad rámec výše uvedené definice soud doplňuje následující.
7. S přihlédnutím k věku poškozené, jakož i skutečnosti, že k pohlavnímu styku (ve formě soulože) došlo dobrovolně a ze strany poškozené opakovaně nejen s ním, ale i s jinými partnery, je na místě zohlednit i otázku společenské škodlivosti jednání obžalovaného. Nicméně navzdory určitým polehčujícím okolnostem na straně obžalovaného nelze pochybovat, že i přes zohlednění postulátu subsidiarity trestní represe, resp. materiálního korektivu trestnosti skutku, nelze dospět k jinému závěru, než že jednání obžalovaného je zcela bez pochybností jednáním trestně postižitelným. Zájem společnosti na ochraně dětí před příliš časným vstupem do sexuálního života, ochrana jejich duševního vývoje. Ve věku do patnácti let (často i po dosažení této hranice) jsou totiž nezletilí osobami zranitelnými, snadno ovlivnitelnými a s ohledem na složité období dospívání i velice emočně labilními, a proto v zájmu společnosti chránit je do určité míry i před nimi samými. Z výše uvedeného je zřejmé, že již jen naplnění formálních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu (resp. provinění) je dle názoru soudu, až na zcela ojedinělé výjimky, plně postačujícím k tomu, aby takové jednání bylo trestným.
8. Na závěr zbývá jen dodat, že jednání obžalovaného bylo jednáním úmyslným, neboť sám obžalovaný uvedl, že si byl vědom, že poškozené nebylo v době spáchání činu patnáct let a tedy že jeho jednání je v rozporu se zákonem.

III. Druh a výměra trestního opatření

9. O druhu a výměře trestního opatření soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, rovněž zohlednil i ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a dospěl k následujícímu závěru.
10. Na úvod soud předesílá, že mladistvému ukládal souhrnné trestní opatření do rozsudku Okresního soudu v Táboře – soudu pro mládež ze dne 22. dubna 2021, č. j. 1 Tm 2/2021 – 118. Důvodem tohoto postupu je, že nyní projednávaná trestná činnost je v souběhu se skutkem, za jehož spáchání byl odsouzen citovaným rozhodnutím. Zjednodušeně řečeno obžalovaný se dopustil provinění, kterým byl uznán vinným v této trestní věci přede dnem, kdy byl vyhlášen výše citovaný rozsudek. Soud má za všechna provinění spáchaná v souběhu povinnost uložit jediné trestní opatření. Závěrem pak je na místě doplnit, že s ohledem na pravidla pro ukládání souhrnného trestního opatření nelze uložit trest mírnější, než jaký byl uložen zrušovaným rozhodnutím, tedy mírnější než trestní opatření odnětí svobody v trvání deset měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání osmnáct měsíců za současného vyslovení dohledu.
11. Mladistvému zcela nepochybně polehčuje prohlášení viny, které lze vnímat jako úplné a bezvýhradné přijetí odpovědnosti za projednávaný skutek. Obžalovaný nad spáchaným jednáním projevil také lítost, kterou lze s ohledem k jeho věku a mravní vývoj hodnotit jako upřímnou, byť soudu neuniklo, že mladistvý si teprve v průběhu jednání před soudem uvědomil závažnost svého jednání a hrozící následky a do značné míry je jeho postoj ke spáchanému jednání ovlivněn i uvědoměním si dopadů, které jeho jednání bude mít pro něj samotného. Jakkoli lze jako polehčující okolnost hodnotit i to, že mladistvý dosud nebyl postihován pro provinění, resp. do jediného předchozího odsouzení soud ukládá souhrnný trest, nelze odhlédnout od skutečnosti, že nyní projednávaný skutek není jeho prvním přestoupením zákona, přestože je dosud velmi mladý. Ze zprávy o poměrech jmenovaného a zprávy PMS totiž vyplývá, že byl již v minulosti projednáván ve věci činu jinak trestného loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se

dopustil před dovršením věku patnácti let, za což byl postižen uložením výchovné povinnosti spočívající ve společensky prospěšné činnosti v rozsahu 15 hodin, kterou dosud nevykonával, byť nyní má její výkon dojednat. Ostatně i předchozí chování mladistvého vypovídá o jeho nezdrženlivosti, navíc jako přípustný prostředek k řešení problémů či dosahování svých cílů nezřídkada využívá násilí. Ostatně agresivita v jeho chování se projevila nejen spácháním zmiňovaného činu jinak trestného, ale i v průběhu školní docházky. Problémy v jeho chování trvají již od roku 2017, dosavadní snahy orgánu sociálně právní ochrany dětí a dalších podporujících organizací nevyužil. Nevyřešil ani zcela klíčovou otázku pro budoucí řádný život a tou je zvládnutí nadužívání alkoholu. Je sice pravdou, že nyní vykonávaný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu a zejména dohled již se do určité míry promítly v jeho chování, nicméně dosud jeho snahu nelze hodnotit jako dostatečnou, v jeho chování je patrná absence motivace změnit zaběhlý způsob života. Mladistvý se také opakovaně dopustil řady přestupků, v opisu evidence přestupků jich figuruje dvanáct. Jmenovitě se jedná o přestupky proti občanskému soužití a veřejnému pořádku. Pro poslední z přestupkových jednání byl řešen v říjnu 2021. A nelze také nedoplnit, že v několika případech byly věci odloženy z důvodů nedovršení patnácti let věku mladistvého v době spáchání jednání.

12. Jak již bylo uvedeno dříve, soud si je vědom, že na jednání mladistvého má vliv prostředí, ve kterém se pohybuje a vychází z určitých strukturálních problémů v rodině, nicméně ani tímto znevýhodněním mladistvého nelze omluvit jeho zavrhnutíhodné jednání a skutečnost, že nyní je to on sám, kdo prakticky rezignoval na svůj budoucí život – po základní škole se nesnaží o získání pracovní kvalifikace dalším studiem, resp. ze studia byl pro porušování školního řádu vyloučen, z evidence uchazečů o zaměstnání byl vyřazen. Vedle toho se také poměrně dlouhou dobu oddával zneužívání alkoholu, což vyvrcholilo jeho hospitalizací na tzv. detoxu. A jakkoli se může zdát, že konečně svůj problém s alkoholem začal řešit návštěvami programu Auritus, z poslední zprávy kurátorky mladistvého, kterou má soud k dispozici, je zřejmé, že jeho snažení postupem času upadá a jeho motivace ke změně se vytrácí, což vede k návratu ke starému způsobu života (viz spáchané přestupky). Soud si je vědom, že primárním účelem trestního řízení ve věci mladistvých je jejich náprava, začlenění do společnosti, ať již ve smyslu hodnotovém, tak i ve smyslu nalezení vhodného uplatnění se. V tomto kontextu však dosavadní ukládané opatření soudu nebyla příliš úspěšná a mladistvý se tak pohybuje na samé hraně, kdy lze ještě uvažovat o výchovných trestních opatřeních. Soud také musí v uloženém opatření zohlednit skutečnost, že obžalovanému je ukládáno trestní opatření za dva zločiny a do značné míry je limitován ve volbě trestního opatření již uloženým trestem, do kterého je ukládán souhrnné trestní opatření, neboť nelze uložit mírnější postih, než jaký mu byl již uložen zrušováním rozhodnutím. Právě proto, aby si uvědomil, jak závažná provinění spáchal, je na mladistvého nutné působit již velmi citelně, aby si uvědomil všechny důsledky svého chování a v jeho případě je tak uložení trestního opatření nenahraditelným pro jeho nápravu. Povaha a závažnost jeho jednání je totiž natolik vysoká, ostatně odráží jí již trestní sazby vymezené trestním zákoníkem pro trestný čin loupeže, stejně tak jako pro trestní čin pohlavního zneužití, že vylučuje užití jiného než trestního opatření.
13. Soud jako nejvhodnější trestní opatření (ostatně s ohledem na podmínky pro ukládání alternativních trestních opatření a již uložené opatření je ve výběru možných velmi omezen) zvolil odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu za současného vyslovení dohledu nad mladistvým. Takto koncipované trestní opatření totiž nejlépe odráží závažnost jednání mladistvého, jeho osobu i možnosti resocializace a současně mu ve své podstatě poskytuje pomocnou ruku ke zvládnutí jeho problémů, nabízí tolik potřebný vstup autority do jeho života, která mu osvětlí mantinely přípustného chování, zároveň mu ale vytvoří podmínky pro nalezení si vhodného uplatnění se, byť dosud toto působení nenašlo příliš zřetelný obraz v jeho chování. V případě mladistvého tak dohled probačního úředníka, se všemi jeho omezeními, je ve své podstatě zmírněním uloženého trestu, neboť mladistvý bude mít možnost s nestrannou osobou

řešit problémy, kterým čelí, a v rámci probačního plánu si i nastavit cíle, které mu umožní plnou nápravu.

14. K výměře trestu pak soud uvádí, že i přes výše uvedenou, nepříliš pozitivní charakteristiku jeho osoby, nutnost citelné reakce a závažnost projednávaných skutků je soud pevně přesvědčen, že je na místě ukládat trestní opatření jen mírně nad spodní hranicí trestní sazby. Důvody pro tento postup jsou hned dva, jednak absolutní vyjádření ukládaného trestného opatření lze již hodnotit jako velmi citelné a jednak je nezbytné reflektovat změnu jeho přístupu k žalovanému jednání a přijetí odpovědnosti za něj ve formě prohlášení viny. Soud proto mladistvému uložil trestní opatření odnětí svobody ve výměře šestnácti měsíců. V délce zkušební doby se promítla nejen závažnost projednávaného skutku a současné uložení dohledu, které soud považuje z výše uvedených důvodů za zcela nezbytné, ale také skutečnost, že mladistvý své problémy neřeší s dostatečnou intenzitou, což dokládají především přestupky, jichž se dopustil v době po rozhodnutí soudu v předchozí jeho trestní věci.
15. Jako nezbytný doplněk uloženého výchovného trestu pak soud mladistvému uložil přiměřenou povinnost usilovat o vyrovnaní s poškozeným [REDAKCE] což je nejen náhrada škody v rámci sil a možností mladistvého, ale také například omluva. Mladistvý totiž musí čelit i dopadům, které mělo jeho jednání na poškozeného, a v maximální možné míře je napravit. Ostatně reparace následků trestné činnosti je předpokladem jeho nápravy.
16. Další výchovnou povinnost, kterou soud mladistvému uložil je povinnost se podrobit léčbě závislosti na návykových látkách, která není ochranným léčením. Jak již bylo naznačeno výše, alkohol je pro mladistvého výrazným spouštěčem jeho závadového chování a bez zvládnutí abusu této návykové látky, nelze považovat jeho nápravu za dovršenou. Jinými slovy, pokud mladistvý nezvládne vypořádat se svou závislostí je téměř jisté, že se znovu dopustí závadového jednání. Právě tato skutečnost vedla soud k uložení této výchovné povinnosti s tím, že mladistvému poskytuje poměrně širokou volbu možností, ať již se jedná o návštěvy programu v Auritusu, či adiktologickou léčbu u psychologa, případně formu pobytové komunitní terapie.
17. A konečně pro posílení výchovné role trestního opatření soud mladistvému uložil i povinnost absolvovat probační program PUNKT – RODINA, který mu osvětlí nejen možné dopady jeho trestné činnosti, ale i rámec povinností, kterým musí dostát, a konečně jej povede i uvědomění si hranic přípustného chování a dopadů jeho trestné činnosti nejen na něj samotného, ale i na jeho okolí (rodinu, poškozené, atp.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel,

osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání proti rozsudku podané ve prospěch mladistvého jinou oprávněnou osobou nebo za mladistvého obhájcem nebo zákonným zástupcem anebo opatrovníkem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem mladistvého. Státní zástupce však může vzít takový opravný prostředek zpět i bez souhlasu mladistvého; v tomto případě běží mladistvému nová lhůta k podání opravného prostředku od vyrozumění, že opravný prostředek byl vzat zpět.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 14. října 2021

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.11.2021. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 11.07.2023.